

kun kunne lykkes ud fra meget store Tilskud fra de offentlige Finanser.« Der kunde derfor blive Brug for den opsparede Driftsreserve paa godt 100 Mill. Kr. som en Stødpude i de kommende Finansaar, og skulde det blive nødvendigt at anvende en Del af dette Beløb til Udligning af et Underskud i 1942—43, kunde dette imødeses med nogenlunde Sindsro. Set paa Baggrund heraf havde Det radikale Venstre ønsket, at man ikke alene ophævede Lønskatten, men tillige tog et større Skridt i Retning af Omsætningsskattens Fjernelse fra det almindelige Forbrug, end Regeringen kunde gaa med til. Selv med Godkendelse af et Underskud paa Statsregnskabet for 1942—43 var der imidlertid Grund til at advare mod at stille for store Krav til Statskassen. Man maatte vogte sig for den Mentalitet, der forlanger Statens Tilskud og Støtte til alt muligt, og som samtidig klager over de høje Skatter. Det vilde være tilraadeligt at vise noget større Forsigtighed med Statens Bevillinger i den kommende Tid, end der var vist i det forløbne Aar. — I *prismæssig* Henseende opfordrede Taleren Regering, Rigsdag og Nationalbank til i Samdrægtighed med alle Midler og paa alle Fronter at imødegaa en Stigning i Omkostningsniveauet. Det kunde være svært at sige nej, men havde man fornøden Styrke dertil, vilde Regeringen til Gengæld gøre sig fortjent til Eftertidens Taknemmelighed. Med nogenlunde Stabilitet i Importpriserne, med Lønnevnets Fastlæggelse af Lønningerne indtil Marts 1942 og med Fastholdelse af de gældende Priser paa indenlandske Levnedsmidler skulde Muligheden være til Stede for at sikre nogenlunde Stabilitet i den kommende Tid. Men Forudsætningen vilde være, at det nævnte Grundlag blev fastholdt. Man maatte beklage, at Regeringens Overvejelser med Hensyn til Imødegaaelse af *Prisstigningen paa Landejendomme* foreløbig var skudt til Side. Salgsstatistikken viste, at de større Landejendomme efterhaanden løftedes op i et Prisniveau, som slet ikke vilde kunne holde i Fremtiden, og det var uforvarsligt kortsynet, naar netop det større Landbrugs Mænd, som det syntes at være Tilfældet, stillede sig hindrende i Vejen for fornuftige Foranstaltninger paa dette Omraade. Tiden var nu inde, hvor Viljen til at opretholde et fast Grundlag for vor Økonomi maatte sættes ind. Gled vi nu, vilde de ulykkelige Konsekvenser komme til Foraaret. Først og fremmest maatte man staa fast med Hensyn til de elementære Livsfornødenheder. Indførelse af et Pristal, der hovedsagelig var baseret paa dette Grundlag, kunde man fra radikal Side ikke have noget imod. Herigennem opstilledes det netop klart og skarpt, at Maalet for Regeringens Politik maatte være at holde dette Pristal konstant. »Fremtiden er da paa det økonomiske Omraade fuld af Farer, som Kræfterne maa